

казвайте на мама, то не се познава. Пъкъ и падаше й се. Какви ли лудории не прави!

Когато наближи да си ходимъ, дѣдо ни покани да закусимъ съ масло и медъ. Огъ лудории и игри бѣхме така изгладнѣли, че като ядѣхме, чакъ ушичкитѣ ни плющѣха.

За изпроводякъ дѣдо ни донесе четири дюли, току-що откжснати съ клонкитѣ, а пъкъ голѣми, хубави и желти като кехлибаря на неговата броница. И каза:

— Дюлитѣ сж четири, толкозъ родило дръвчето, а вие сте петима. Кой ще ги раздѣли по равно така, че дюлитѣ пакъ цѣли да бждатъ? — И дѣдо се усмихна и дигна нагорѣ златнитѣ дюли, които сжщо сѣкашъ питаха: „кой, кой?“

— Кой, то се знае, че азъ, — изчурулика, прѣди всички, Вѣрка. — Дай, дай дюлитѣ на мене.

— Но ако сбѣркашъ, ти ще останешъ безъ дюля, — обади се Колю, — защото се боеше да го не забравятъ.

Вѣрка грабна дюлитѣ, заповѣда съ дигнато прѣстче да мируваме и почна дѣлбата така:

— Кака, азъ и една дюля—ставатъ три; Колю, Милчо и една дюля—ставатъ три; двѣ дюли и мама — ставатъ още три. Дѣлбата е равна, а дюлитѣ сж

